

Què va passar, tant de temps fa
que els mateixos arbres han oblidat?
En la foscor, en la solitud,
escodrintyant com un ancià
entre antics manuscrits,
alguna cosa que anheles saber
t'esquiva, i formules
una pregunta que ningú respon, i ningú pot.
Si no fos per tu i el teu llarg esgarip,
podria oblidar
com de vell és el món, i quant de temps,
cant rere cant,
s'ha esvanit com una fletxa d'argent cap a la llum,
de rosa i de porpra tenyit al trenc
del dia i de la nit.

Louise Driscoll

(trad. J. P.)

Fotografia de [Dan Behm](#)

The owl

What happened, so long ago
The very trees have forgotten?
In darkness, in loneliness,
Searching like some old man
Among old manuscripts,
Something you wish to know
Eludes you, and you ask
A question no one answers, for none can.
If it were not for you and your long cry
I might forget
How very old the world is, and how long
Song after song
Has gone like a silver arrow toward the light
Tinted with rose and purple at the breaking
Of the day and night.
Louise Driscoll

La biografia de Louise Driscoll [no apareix al Google](#), o jo no l'he sabuda trobar. [Qui és Louise Driscoll?](#) És potser agosarat qualificar-la de "poeta oblidada", però sembla que un oblit la ronda. Si teniu ganes, [en aquest enllaç](#) se'n parla una mica. [Si no pots oblidar un jardí, podries oblidar un poeta?](#) Ulls de mussol de dia i de nit: tenim tot l'oblit ple d'esgarips.

Button

Button

«Owl waltz», de [Seabear](#)